

RECENSION

James Gandolfini *In the Loop*

In the loop

Originaltitel: **In the loop**

Svensk titel: **In the loop**

Regi: **Armando Iannucci**

Producent: **Kevin Loader, Adam Tandy**

Manus: **Jesse Armstrong, Simon Blackwell, Tony Roche**

Foto: **Jamie Cairney**

Roller: **Tom Hollander, Peter Capaldi, James Gandolfini, Chris Addison, Steve Coogan, Anna Chlumsky, Gina McKee, Mimi Kennedy m fl**
Storbritannien, Caymanöarna 2009

Längd i tid: **1 tim 46 min**

Censur: **barntillåten**

Distributör: **NonStop Entertainment AB**

Politisk satir. En ordkombination som nästan ger gäspningar idag. Filmer som *Bob Roberts*, *The Candidate* och *Wag the dog* samt tv-serier som Robert Altmans "Tanner '88", "Vita huset" och "Spin city" har beskrivit den amerikanska aspekten av företeelsen genom tiderna med skärpa. Men ändå känns det som om genren har tappat sin glans och slagkraft. Den har helt enkelt körts för många varv och vattnats ut.

Tills nu, när begreppet når en triumf i och med *In the loop*.

Denna brittiska komedi är en anarkistisk fars som sträcker sig långt bortom regler och konventioner. Det finns ingen sans eller hejd på vad de inblandade säger till varandra. Syrligheter in absurdum i en ordekvibrillism som saknar motstycke i dagens komedier. Fast tänker man efter så har det brittiska arvet med cyniska ordkavalkader funnits där länge i form av exempelvis "Monty Python", "Svarte orm" och "Parlamentets svarta får".

När den brittiska ministern Simon Foster dumdrigt råkar yttra sig i en radiointervju att ett krig mot Mellanöstern är "oförutsebart" och att de ger USA support bryter helvetet löst på parlamentet. Uttalandet måste försöka dras tillbaka men nyheten är redan ett faktum genom PR-expert Malcolm Tucker. För att ställa saker till rätta tvingas Foster åka på akut visit till USA tillsammans med no-vischerna Toby och Judy. *In the loop* är en oerhört lyckad förlängning av regissören Armando Iannuccis BBC-serie "The thick of it", fast i långfilmsformat.

Med hjälp av en skakig handkamera kastas man rakt in i momentet på samma sätt som i "The Office". Hela filmen är i ett rafflande tempo. Kanske för att den ska gå i clinch med de snabba ordväxlingarna.

Förnedringsfraser flyger som vassa pilar i luften. Men det är inga enkla svordomsträder utan mening. Dialogen är så välsnidad och genomtänkt att sinnena måste vara på helspänn. Rytmen och timingen är Groucho Marx ommodulerad till en cynisk och hyperstressad brittisk politiker i grå kostym. Man vill verkligen inte missa en utskällning från Malcolm Tucker (Peter Capaldi). Det kanske kan uppfattas som ändlös verbal lyteskomik men faktum är att det är hysteriskt roligt och skamligt underhållande.

När filmens andra del landar i USA handlar det mycket om maktspel mellan två stormakter nedtaget på politikernivå. Det står klart och tydligt att England bara skulle kunna vara en allierad bricka i USA:s krigsspel mot Mellanöstern. Personer som står högt i kurs i hemlandet England är knappt värda en konversation när de kommer till jättarna i USA. Det förvirrade maktkriget i korridorerna mellan de två engelsktalande länderna är också en tjuvning att titta på. Det lyser igenom hur kul manusförfattarna hade när han satt och skrev ihop motpolernas snillrika bråk.

Den djävaste och smartaste komedin sedan Michael Winterbotoms *Tristram Shandy: A cock and bull story* är ett faktum.

Fredrik Söderlund

FILMRUTAN